

Filialer ud, bliver det Beløb, der skal ofres paa disse Filialer, tilsammen en lille kvart Million Kr., og det endelige Facit vil altsaa blive, at vi betale Banken $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. for at lægge Filialer ud, som ikke betale sig. Det forekommer mig at være lovlig dyrt, at give $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. ud for noget, som Folk paa den ene Side ikke ere enige om at bryde sig om, og som paa den anden Side ganske utvivlsomt vil komme til at give Underskud.

Med Hensyn til dette har jeg Lyst til at gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds var inde paa at omtale, hvorvidt de Filialer, Nationalbanken har, efter Bankens Regnskab have været i Stand til at give Overskud. Nu indrømmer jeg ganske vist, at dette er ikke absolut afgørende; for hvis Befolkningens Interesser kræve dem, vilde jeg ikke se saa nøje paa det. Men det er i Virkeligheden saaledes, at af de 5 Filialer, Nationalbanken har, er der ikke en eneste, der har, hvad man vilde sige i almindeligt Forretningsprog, betalt sig. Vi maa huske paa, at Regnskabet er ført paa den Maade, at de have deres Driftskapital rentefri herinde fra Hovedkassen. Tage vi f. Eks. Nationalbankens Filial i Aarhus, saa ville vi finde, at den har et Beløb paa 7 Mill. Kr. stillet gratis til Raadighed fra Banken herinde. Ganske vist er der noget deraf, som er Mønt, og som regnes som Seddelbeholdning, det er godt og vel 1 Mill. Kr., som altsaa overhovedet ikke kan anbringes paa Rente; men selv om jeg kun regner, at det er 5—6 Millioner, som de have gratis derovre, og jeg regner ganske almindelig Sparekasserente af det, ville De finde, at Nationalbankens Filial i Aarhus ikke har betalt sig, og det samme vilde komme til at gaa igen med dem alle sammen, maaske med Undtagelse af Nykøbing F. Og selv om vi regne med en saa beskeden Rente som 3 pCt., vilde kun Filialerne i Nykøbing og Aalborg betale sig.

Saa kommer jeg til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) havde fremme forleden Dag, nemlig at man i andre Lande, i Sverige, Tyskland og Frankrig har Filialer i stor Stil. Hvorfor skulle vi andre saa ikke have Filialer? spurgte han. Ja, der maa jeg bede det ærede Medlem lægge Mærke til, under hvilke Forhold de Filialer ere fremstaaede. Det vil nemlig vise sig, at det er ikke Forhold, der paa nogen Maade kunne sammenlignes med de Forhold, vi staa under. For at tage det mest

betegnende Eksempel: Banque de France er stiftet for godt og vel 100 Aar siden, i Napoleonstiden — 1803, om jeg husker ret. Den Gang var der saa at sige ingen Banker i Frankrig, og der var derfor den Gang god Anledning til at tildele denne Bank Pligt til at lægge Filialer ud omkring i forskellige Byer. Det er noget ganske andet end det, at man nu vil tvinge Nationalbanken til at lægge Filialer ud der, hvor vi have Banker i Forvejen. Noget lignende gælder, om end i mindre Grad, for Tysklands Vedkommende. Tysklands Filialordning stammer fra Halvfjerdserne, og paa det Tidspunkt var Tyskland heller ikke i nogen Maade overforsynet med Banker. For Sveriges Vedkommende kan det ærede Medlem sige, at det er en helt ny Ordning. Der er imidlertid her en Ting til, som det ærede Medlem ikke maa overse, og det er det, at de Steder, hvor man mener, at Filialerne væsentlig skulde komme til at gøre deres Nytte, er oppe i de nordlige, mindre befolkede Dele af Landet, hvor private Institutioner nødig lægge Banker op, fordi de ikke have nogen synderlig Udsigt til at betale sig. Der har man forlangt, at Statsbanken skal lægge sine Filialer op. Ganske vist have de ogsaa Filialer af Statsbanken i det sydlige, men at det skulde komme til at spille nogen Rolle med Hensyn til Laanebetingelserne i det sydlige Sverige, hvor de i Forvejen have nok af betydelige Banker, tvivler jeg i højeste Grad om.

Altsaa, jeg tror ikke, der kan fremføres noget afgørende Bevis for, at disse Filialer skulde være i den Grad attraaeværdige, at vi skulde give os til at betale Banken i dyre Domme for at lægge dem ud. Jeg gaar nemlig ud fra, at vi her i Landet i Virkeligheden maa siges at være saa nogenlunde forsynede med Banker. Jeg er tilbøjelig til at tro, efter de Oplysninger, jeg har kunnet komme i Besiddelse af, at der ikke findes noget Land i Verden, der i Forhold til sin Folkemængde og sit Omraade har saa mange Banker som Danmark, og naar det er Tilfældet, vil det være et Vink for os om, at der ingen Grund er for os til ad Lovvejen at fremtvinge flere Banker ude omkring i Landet, naar de ikke kunne ventes at faa større Indflydelse paa Laaneforholdene, og Grunden til, at de ikke kunne faa større Indflydelse paa Laaneforholdene, er selvfølgelig den, at vi have saa mange Banker i Forvejen til at konkurrere med hinanden.

Saa har det ærede Medlem for Ran-